

3. neděle velikonoční

Velikonoce jsou za námi, ale jejich události jsou tak veliké, že v nás ještě stále doznívají. Evangelium Lukášovo 24. kap. nás uvádí do situace, kdy první den po velikonoční sobotě z Jeruzaléma odcházejí 2 učedníci na venkov a jsou nejen plni těch událostí kolem smrti Ježíšovy, ale hlavně jsou z toho ze všeho smutní a bezradní. Po cestě o ničem jiném nemluví, všechno se jich to hluboce dotklo a vnitřně zranilo. Jsou zklamaní, že asi uvěřili něčemu, co se teď rozpadlo. Jejich náboženští představitelé rozhodli zřejmě špatně, ale oni zůstávají bezmocní, mohou na ně jen nadávat.

I tato situace nám po letošních Velikonocích může být blízká. Trpí tím zvláště lidé osamocení, kteří potřebují o tom, co prožívají mluvit a nejen proto, aby se vypovídali, ale také se zorientovali v těch mnoha zprávách, názorech a pohledech, které se k nim dostaly, a nepodléhali strachu.

Učedníci evangelia měli příležitost vyprávět o tom mezi sebou, ale také vyprávět to samotnému Ježíšovi. Sice ho hned nepoznali, když s trpělivostí naslouchal jejich stížnostem, ale začalo to jejich smutku dodávat nový rozměr.

Takováto situace potřebuje nejen mít přirozenou možnost někomu to vyprávět, ale vyprávět to Bohu s takovou prostotou, jako bych to říkal člověku. Věříme, že ho to zajímá, i když on věci zná. Tento rozměr naše sdělování potřebuje. Nábožensky můžeme říci, že potřebuje modlitbu. Pak se mu může dostat také něčeho víc, než jen lidské útechy. Bůh to může učinit i skrze jiného člověka, který mu to Boží dovede tak přiblížit, jak to zrovna potřebuje a může to učinit skrze kohokoli. Pohledem zpět pak učedníci Ježíšovi říkali: „Což nám nehořelo srdce, když s námi na cestě mluvil?“, když jsme to poslouchali, když jsme si to četli atd. Hned nás to mohlo napadnout, že to není jen tak. Mělo to pořád ryzí lidskou podobu. Přirozeně mu nakonec řekli - škoda, že se naše cesty mají rozejít, zůstaň s námi, vždyť je večer, pojď dovnitř. A on dělá, jakoby chtěl jít dál. Najednou je situace, kdy Bůh se člověku nevnucuje, čeká na jeho rozhodnutí, pozvání, klidně by šel dál, kdyby člověk nechtěl, nebo jen nezareagoval a propásl příležitost. To je rozhodující situace, která v životě přichází, taková jemná, citlivá, lehce zkazitelná, situace kdy musím rozlišovat, co to ve mně působí a když se mě to vnitřně hluboce dotýká, tak to jen tak neopustit. Pak může přijít teprve vlastní zážitek, prozření, že on vzkříšený, třeba v obyčejné podobě, je celý čas s námi a my jsme si to nevšimli pro ten smutek a naštvanost, kterými jsme se tak nechali ovládnout.

On je celý tento čas s námi. Sleduje s námi přirozený vývoj a dává mu duchovní smysl. Zážitek nelze uchopit a pozdrzet, ale lze pak z něho žít. Vyhledávat v životě víry jen zážitky nemusí být vždy dobrý postoj, ale nepřehlédnout je, když samy přijdou, může být velkým darem.

Čekáme jen na pokyny, aby už naše problémy a nebezpečí mohly skončit. A to je málo, pokud jsme se ještě nic nového nenaučili. Ježíšovo učení začalo slovy: - „Změňte smýšlení“. Nenoste v sobě naštvanost na toho, kdo něco neodhadl, nedomyslel, popletl nebo zkazil, ani touhu po odplatě věcí zlých, i kdyby se to jevilo sebe spravedlivější. Myslete pozitivně. Ne jen co mi to bere, ale spíš co mi to dává. Mluvit spolu o takovýchto věcech, to je pak radost a dává objevit jiný svět. Naučit se jinak smýšlet znamená naučit se jinak vidět, jinak jednat, jinak žít.

Papež říká, že jeho pokoronavirový program je v tom - vidět nezbytnou potřebu vzájemné mezilidské i mezinárodní solidarity ve společném řešení problémů, které na nás budou doléhat, nejen problému pandemie, ale problému hladu, migrace, přírody... Když je svět tak globálně zranitelný, musí být věci také globálně řešené. Tato situace ukázala, že to jinak nejde. Zkušenost má učit jinak smýšlet, a to i v malých rodinných a jiných společenstvích, i v církvi. Spojit se se všemi, kdo dělají něco dobrého a vzájemně se v tom podporovat.

Jindřich Bartoš